

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **J. R.**, zastoupený JUDr. Denisem Mitrovičem, advokátem se sídlem Mírové náměstí 274, Týniště nad Orlicí, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2020, č. j. MPSV-2020/25202-918, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 2. 2021, č. j. 32 Ad 10/2020 - 32,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2020. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky, krajské pobočky v Hradci Králové ze dne 13. 5. 2019, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o změnu nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením.

[2] Při posouzení věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu. Žalobce je držitelem průkazu osoby se zdravotním postižením ve stupni ZTP, žádostí ze dne 22. 2. 2019 požádal o změnu a přiznání průkazu stupně ZTP/P. Prvoinstanční správní orgán dospěl na základě posudku lékaře OSSZ Rychnov nad Kněžnou ze dne 10. 4. 2019 k závěru, že u žalobce nedošlo ke zhoršení zdravotního stavu, které by odůvodnilo přiznání vyššího stupně mimořádných výhod. Žalovaný pak v odvolacím řízení vycházel z posudku posudkové komise MPSV ČR (dále jen „PK MPSV ČR“) ze dne 13. 1. 2020, a měl za prokázané, že žalobce je nadále osobou s těžkým funkčním postižením pohyblivosti ve smyslu § 34 odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením, a má tedy nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením. Konkrétně je u něj prokázán stav uvedený v příloze č. 4 k vyhl. č. 388/2011 Sb. v odst. 2 písm. f), který je důvodem přiznání průkazu ZTP s trvalou platností. U žalobce se však nejedná o zvlášť těžké funkční postižení pohyblivosti nebo orientace, včetně poruchy autistického spektra podle přílohy č. 4, odst. 3 citované vyhlášky, které by žalobci zakládalo nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením ZTP/P podle § 34 odst. 4 citovaného zákona. Uvedený posudek vyhodnotil krajský soud jako úplný ve skutkových zjištěních a přesvědčivý ohledně posudkových závěrů, z tohoto důvodu nevyhověl návrhu žalobce na doplnění dokazování nálezem jeho ošetřující lékařky MUDr. S. ze dne 20. 2. 2020 vypracovaným pro účely řízení o příspěvku na péči. Krajský soud zároveň neshledal tvrzené porušení procesních práv žalobce ve správním řízení; se závěry posudku PK MPSV ČR byl žalobce v základu seznámen a dále mu byla poskytnuta možnost a přiměřená lhůta, aby se s obsahem tohoto posudku a dalšími listinami uloženými ve spisu odvolacího správního orgánu seznámil podrobněji.

[3] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) formálně z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Konkrétně namítal, že žalovaný neshromáždil objektivní důkazy prokazující jeho skutečný zdravotní stav a nekriticky vycházel pouze z posudku PK MPSV ČR. Za této situace považuje za chybný postup krajského soudu, který nevyhověl jeho návrhu na doplnění dokazování. Dále stěžovatel namítal, že krajský soud nijak nenapravit pochybení správních orgánů spočívající v tom, že mu nebylo umožněno řádně uplatnit svá práva v odvolacím řízení, a to zejména seznámit se s obsahem spisu a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Stěžovatel měl pouhých 5 dnů k tomu, aby se mohl dostavit na příslušné pracoviště a seznámit se s klíčovým posudkem vypracovaným pro odvolací řízení, což při jeho pohybovém omezení nebylo možné. S ohledem na uvedené stěžovatel navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry napadeného rozsudku a upozornil na skutečnost, že nález praktického lékaře, který nemá posudkovou atestaci, navíc vypracovaný pro účely jiného správního řízení, nemůže sám o sobě zvrátit posudkové závěry orgánů k tomu určených. Ke krátké lhůtě pro seznámení se s podkladovým posudkem PK MPSV ČR pak žalovaný uvedl, že musí brát zřetel též na zákonnou lhůtu pro vydání rozhodnutí ve věci, pokud by však stěžovatel požádal prodloužení jemu stanovené lhůty, bylo by mu jistě vyhověno, eventuálně mohl zmocnit zástupce k nahlížení do spisu. Navrhl proto, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

pokračování

[5] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížnostních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Úvodem předesílá, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě a důvody kasační stížnosti by se tak měly upínat právě k tomuto rozhodnutí. Kvalita uplatněné argumentace pak předznamenává i rozsah a hloubku posouzení věci ze strany Nejvyššího správního soudu. Pokud jsou námitky formulovány pouze obecně a bez příslušné polemické argumentace s názory krajského soudu, může se stěžovateli dostat nanejvýš podobně obecné odpovědi. Tato premisa se týká i nyní projednávané věci. Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil v podstatě stejné námitky, jako v žalobě, a pouze v obecné rovině pak uvedl, že se závěry krajského soudu při vypořádání těchto námitek nesouhlasí. Krajský soud přitom své závěry podrobně odůvodnil, polemika s jeho argumentací však v kasační stížnosti v podstatě chybí. Kasační stížnost je tak na samé hranici projednatelnosti.

[6] Krajský soud při posuzování zákonnosti rozhodnutí žalovaného dospěl k závěru, že dokazování ke zdravotnímu stavu stěžovatele provedené ve správním řízení bylo dostatečné a posudek PK MPSV ČR, o nějž se žalovaný v odvolacím řízení opíral, byl úplný ve svých skutkových zjištěních a přesvědčivý ve svých posudkových závěrech. Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn, aniž by však byť i jen naznačil, v čem konkrétně by měly deficity skutkových zjištění spočívat. Za této situace může Nejvyšší správní soud nanejvýš odkázat na příslušnou pasáž odůvodnění napadeného rozsudku (odstavce 21–23 odůvodnění) a potvrdit, že se závěry zde uvedenými ztotožňuje, aniž by znovu prováděl podrobné hodnocení stěžejního důkazu ve věci.

[7] Nejvyšší správní soud pak nepovažuje za důvodné ani námitky dovozující zkrácení procesních práv stěžovatele ve správním řízení. Jak bylo již uvedeno výše, se závěry posudku PK MPSV ČR byl stěžovatel v průběhu odvolacího řízení v základu seznámen (vyrozumění s poučením ze dne 16. 1. 2020) a na podrobnější seznámení se s podklady pro rozhodnutí a eventuální vyjádření mu byla poskytnuta pětidenní lhůta. Měl-li stěžovatel za to, že tato lhůta je pro něj krátká, bylo na něm, aby, jak správně uvádí žalovaný, požádal o její prodloužení, či zmocnil jinou osobu k nahlížení do spisu. Ze strany stěžovatele však opětovně chybí objasnění, jak se tvrzené pochybení žalovaného ve správním řízení mělo konkrétně projevit na jeho výsledku. Posudek PK MPSV ČR byl totiž kompletně reprodukován v odůvodnění rozhodnutí žalovaného, aniž by stěžovatel následně v žalobě blíže konkretizoval, jaké námitky proti skutkovým zjištěním zde uvedeným vznáší. Stěžovatel pouze tvrdil, že jeho postižení mělo být hodnoceno podle přílohy č. 4 písm. e) a f), eventuálně též písm. k) vyhl. č. 388/2011 Sb. (chybí zřejmě odkaz na odst. 3 – pozn. soudu) se závěrem, že splňuje podmínky pro uznání za osobu se zvlášť těžkým funkčním postižením pohyblivosti a orientace podle § 34 odst. 4 zákona č. 329/2011 Sb. Tento důkaz byl pak znovu proveden při jednání krajského soudu dne 11. 2. 2021, z hlediska reakce stěžovatele se stejným výsledkem.

[8] Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatele ani v tom, že krajský soud pochybil, pokud zamítl jeho návrh na doplnění dokazování nálezem ošetřující lékařky MUDr. S. ze dne 20. 2. 2020. Hlavním důvodem pro neprovedení tohoto důkazu byla jeho

nadbytečnost za situace, kdy zdravotní stav stěžovatele ohledně rozhodných kritérií pro uznání osoby se zdravotním postižením byl již na základě posudku PK MPSV ČR spolehlivě prokázán. Závěry tohoto posudku se stěžovateli nepodařilo věrohodně zpochybnit. K tomu je třeba navíc podotknout, že uvedený nález byl vydán pro účely řízení o příspěvku na péči a vyjadřuje se tak ke schopnostem stěžovatele v oblasti úkonů sebeobsluhy v rozsahu péče o zdraví, orientace, stravování a komunikace, k omezení jeho pohybových schopností, jež bylo hlavním důvodem, pro nějž mu byl přiznán průkaz ZTP, se tento nález nevyjadřuje vůbec. Závěr krajského soudu o nadbytečnosti provedení takového důkazu byl tedy správný.

[9] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že napadený rozsudek krajského soudu je zákonný, kasační stížnost proti němu podanou proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s., *in fine* jako nedůvodnou zamítl.

[10] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, žalovaný byl ve věci úspěšný, v oblasti sociální péče, kam jsou řazeny i dávky a průkazy osob se zdravotním postižením podle zákona č. 329/2011 Sb. však rovněž nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků (§ 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 29. června 2023

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu